

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Emocions a bon preu

Entre un sector del nostre públic petit burgès hem constatat un curiós fenomen: l'ansia d'emocions a quinze cèntims.. Quan tota la premsa d'aquí adopta una actitud notòriament grisa i destenyida davant de problemes capitals, quan les dificultats de mantenir el to d'una publicació liberal com la nostra augmenten incessantment, tenim una llei de ciutadans que semblen marcir-se per la manca de plats forts. Es clar que dintre el sector hi trobaren gent que mai no han mogut un peu a favor d'un idealisme. Res d'això. Eterns manfles del què passa o hauria de passar, conseqüents espectadors, persegueixen l'emotivitat de l'eco punyent o de la nota picant. Les conseqüències els tenen tranquils. Després d'un àpat suculent, arranjats els afers i en marxa pròspera els negocis, cerquen el periòdic com una cursa de braus impresa. I gairebé sempre el troben fluix, pobre de temes, desmaiat.

El seu egoisme no capeix mai la veritable finalitat que hom tracta d'aconseguir. No s'adona que anem a instruir, a educar dintre el que permet l'esfera d'un setmanari, els sectors més desposseïts de cultura. El tana els ulls a l'apremiant necessitat de construir un criteri pels que no han sabut fer-s'ho. Prescindeix, de que, ultra l'analfabetisme i la incultura del proletariat orfe de mitjans, contem amb un estament ple de títols professionals el nivell cultural del qual és deplorable. I per això cerca la part emotiva, a tall de sadisme de senyor Esteve.

No, caríssims lectors de la mena. No saltres ja fem prou venent ben barat tot el bo i aprofitable del periòdic. Per quinze cèntims us donarem judicis clars, visions veritables, cultura feta i treballada, però esgarrifances de goig, de cap manera. Aquest plat no els servim. Cal que qui en sigui "gourmet" aprengui de cuinar-se'ls.

Aquest número ha passat per la censura

Les possibilitats treballistes

per JAUME MIRAVITLLES

Com es manifesta, en el camp de l'economia, la "diminució històrica" d'Anglaterra?

El coronel Willey, president de la Federació d'Indústries Britàniques, declara el següent:

El nostre problema nacional, més que un problema de producció, és un problema de venda. Per abaixar el preu de cost només hi ha dues solucions. Abaixar els salaris, abaixar els impostos.

La disminució de salaris, a més a més de produir una formidable resistència obrera, minvaria la facultat de compra (qualitat apreciadíssima!) de la massa proletària anglesa.

La disminució dels impostos és evidentment impossible per múltiples obligacions ineludibles: Deutes de guerra, despesa formidable que suposa el manteniment de l'imperi. Sosteniment de la moneda-or. Subvenció als 2 milions de revre-feina.

Ara bé, cal afegir a aquest pronòstic feminista, el fet que la producció no ha estat renovada a Anglaterra.

Els interessos del capital industrializat puguen, tot el més, el 3 per cent. La propietat individual que, decididament manca d'imaginació, i la finalitat de la qual és el producte "immediat", es dirigeix als emprèstits d'Estat al 6 per cent i,

oh, paradòxa, als emprèstits d'industrialització d'altres països, futurs competidors d'Anglaterra.

En aquestes circumstàncies la nacionalització de les indústries de base (sobretot, naturalment, les indústries mineres), s'imposa com una necessitat. Els partits de la conservació social que veuen clarament la situació, no s'espanten gaire la possible vinguda d'un govern treballista mentre aquest limità la seva acció en l'estadi purament econòmic d'una branca de la indústria.

Els reaccionaris no poden, sense sentar un terrible precedent, prendre la iniciativa d'una tal reforma.

Hi ha certs diaris anglesos de dreta (el "Dail Mayl" per exemple), que "només, tem, en cas d'una victòria obrera, la manca d'experiència de Mac Donald i preferiria que la victòria definitiva lloc d'aquí 4 anys.

Aquesta atmosfera de confiança ens indica que si Anglaterra està madura pel socialisme, el Labour Portes no porta, en ell, cap valor de renovació. E. Labour Portes exerceix, en el ppla històric actual, la mateixa acció tradicional del liberalisme. La nacionalització, tal com la pronostiquen, és, únicament una mesura proleccionista, i segurament la més intel·ligent.

Ara bé, quines perspectives es presenten per al moviment obrer en cas d'una victòria treballista?

El govern Mac Donald o qualsevol altra que s'instal·li al poder no pot fer més que relantir la devallada d'Anglaterra. L'home, en el fons, no ha marxat mai contra la història. No hi ha manera, diu la possibilitat capitalistes o parlamentàries. (A Anglaterra els 2 mots són sinònims) de resoldre el problema dels "sense-feina". El fet que 2 milions 5 homes útils no poden treballar, té més importància del que sembla. Es la xacra que cerca lentament tot l'edifici social, és la contradicció dolorosament palpitant del règim capitalista. L'espectacle de misèria que dona la immensa regió minera del país de Galles és inexpressible. El corresponsal del "Temps", òrgan reaccionari francès, explica la situació. Hom sent viure les pàgines desolades de "Germinal", sense, però, que les mandibules dels afamats es cloguin d'esperança o de ràbia.

(segueix a la pàg. 6)

FILM EMOCIONANT

—Agafa'm fort Guillem! Sento calfreds a l'esquena.

(De Sinplicissimus, Munic)